

6 Annales Ecclesiastici Baronii

CHRISTI
319.

SILVESTRI PAP.
6.

CONSTANTINI IMP.
14.

XIV.
De Talecia
Arii.

Depone igitur, depone hanc sceleris amentiam, o prædite urbanis morsibus, & clara voce, & ad insipientium perfidiam mala decantans. Alludere Constantinus videtur ad Talejam Arii, obsecnum poema scilicet, Sotadicis rhythmis attemperatum, quo suam hæresin canebat, & aliis dederat publice concinendum; de quo alias pluribus. Sed subdit: Tu te merito Malus subvertit per malitiam suam (ac nonnullis fortasse jucundum hoc videtur) sic enim te ipsum comparasti; est autem usquequaque perniciosem malum. Agedum igitur ab absurditatum palestra discedens, audi egregie Ari (te enim appello) An non sentis te ab Ecclesia Dei uiisque abdicatum? Soias te perisse, nisi ad te respiicies, amentiam tuam damnes.

XV.
Oraculum
de Ario.

Ardices magnum hominum numerum tecum facere, & sublevare curas tuas. Audiri, & parumper aures præbe, nefarie Ari, intellige dementiam tuam. Tu vero Deus, qui omnium curam habes; propitius esto sermoni, si fidem teneat: ego enim homo tuus, o misericors, qui providentia tua defendor, ac e Gratorum Latinorum quo vetubissimis scriptis instantiam Ari aperire demonstrabo ante tria milia circiter annorum ab Erythræa præsignificatam ac prædictam; sic enim fata est: Væ tibi Libya in maritimis posita locis; tibi nim veniet tempus, quo una cum populis ac filiabus tuis grave certamen, & crudele, & per difficile subire cogeris; ex quo fidem pieratisque judicium in onnes dimanavit; tu vero ad extremum vergis exitium; vos enim cælestium florum receptaculum convellere, morsuque dilacerare ausi esis, atque adeo ferreis dentibus temeraatis. Peculiaris fuit Constantino, scriptis suis oracula aliiquid intersevere, ut in edicto vidimus ad Provinciales dato (a), & in oratione illa ad S. Coctum concripta. Rursus in eundem:

(a) Apud
Eust. Pitt.
Const. 1. 2.
c. 47.

XVI.
Invedixa
in Arium.

Quid igitur, veriusissime, ubi nunc terrarum esse te fateris? ibi videlice; tuas enim habeo litteras, quas ad me insano calamo exarasti, quibus affirmas omnem Libyam populum tibi ad salutem sceleri assenti. Sin hac ita esset negabis; Deum iam testor, me quidem vetuissimos Erythræ pugillares, Graeca lingua scriptos, Alexandriam mittere, quo citius pereas. Tum vero ad Arii verba respondens ait: Deinde tu sine peccato? gemina insignis galea; an non aperi periresti? o miser, tanto malo circumventus! scimus, scimus conatum tuum. Quæ

PAGIUS

tionem facit; argumentum enim ab auctoritate negativa petrum, infirmum. Reste tamen Valerius observat, Eustathium illum, qui in Syriaco Gangreni damnatus est, diversum non esse ab Eustathio Sebafeno; quod tamen Baronius nullius Auctoris testimonio nixus affirmavit. Ba-

cura, quinam te perturbat metus? id non fallit nos, o infelix & calamitoso, o habetem mentem tuavi! qui ne morbum quidem tuum, animunque incertum premere, ac tegere potes scelste; qui veritatem variis sermonibus laedit ac subruis: cumque bujusmodi sis, non te pudet vituperare nos: modo redarguens, ut quidem tibi persuades; modo commonens, quasi fide doctrinaque superior. A quo miseri quidam homines opem sibi parare gestant? tametsi oportebat amnes, & congressum, & sermonem fugere, nisi forte quis in fraudulentis bujus verbis recte iruendi spem moderatis hominibus postquam esse putat. Sed non ita est, longe absit. Quod autem verum (o vestram, qui bujus consuetudine uiuimus, dementiam!) que vos cogit insania, bujus acerbam linguam, & apertum persevere? Sed jam ad se sermonem convertam, o qui insano animo es, lingua blanda, insida mente. Da sermonem non anticipitem ac volubilem, sed cuius orbem circumscriptum noscamus; non putidum ac infirmum, sed robustum, & solidum, o scelerate ac nequissime, & mente obscura; cogor enim hac decere; quinimum iam tibi laqueum inijiciam, teque ratione compeditum in medium adducam, ut improbatum tuam populus omnis intelligat. Jam ad rem veniam.

Abluae uique manus sunt; accedamus ad preces: Hæc cum ipse dicat, ad antiquum illum morem alludit, quo confuserant Fideles precaturi Deum, antea manus abluere, juxta illud Apotholli ad Timotheum (a): Levantes puras manus

sine ira, & disceptatione. Nisi potius verbis illis allusisse voluit ad animi sui innocentiam de impio judicantis, secundum (b) Tim. Preces ea que dicta sunt primo Annalium tomo. Constant. Sed rursus epistola: Invoca Deum; vel ad Deum, potius morare paulisper, ac dic, quem, o fervidissime, Deum in auxilium advocabis? Verum quiescere non possum, Domine qui rerum omnium potestatem habes, o potentiam solus obtinens Pater, bujus nefarii bonis causa, opprobria, & dolores, & vulnera Ecclesia tua sustinet. Arius tibi locum jam accommodat, admodum scilicet convenienter, in quo Concilium sibi constitueris, Christum Filium tuum exte natum, ducem salutis nostræ, Filium adoptionis lege arrogat, ac tenet; audi, obsecro, mirabilem fidem; te locali motu, Domine, moveri existimat; audet te definitæ sedis orbe circumscribere. Nam ubi præsentia tua non adest? aut ubi tuam non omnes

ronii etiam conjecturæ de Eustathii Monachatu, & de Monichis in Armenia parum facienda; cum Sozomeno Socrates & Nicephorus a Baronio laudati suffragentur. Porro tam Epiphanius in hæresi Arianorum, quam Divus Basilius in citata epistola, testes sunt, Eustathium Sebaf-